

Anar a la muntanya

-Quan t'estressis, prova de treure
el cap per la finestra.-Va dir.

41°17'05.6"N 0°47'03.3"E

Era divendres i vam marxar al vespre por poder aprofitar tot el cap de setmana. Un cotxe i dues furgonetes. Ens vam endinsar una mica dins la muntanya, un cop passat el poble, i vam aparcar a un terreny pla. Es veu que ara és il·legal aparcar allà, però encara no està gaire regulat. Fa uns anys ningú s'hagués ni plantejat que algú estigués regulant allò, d'aquí uns anys ja ningú hi podrà dormir.

Ens vam posar a cuinar el sopar. Algú va treure una guitarra i es va posar a tocar. Vam acabar amb dues guitarres, una harmònica, un caixó i un plat / pandereta improvisant música. No sé quanta estona vam estar, ni a quina hora vam anar a dormir. A ningú se li va ocórrer treure el mòbil.

No es veia res però la lluna feia molta llum.

41°35'43.6"N 1°48'22.7"E

Vam arribar venint de Margalef. Era diumenge, s'havien escapat dos dies i tocava tornar a Barcelona. Mentre recollíem alguna veu va mig dir que ens podríem quedar un parell de dies a Montserrat, que venia de pas. Allò que es diu com mig sota veu, suposo que perquè l'endemà era dilluns.

Els cotxes van haver de tornar a Barcelona, perquè l'endemà era dilluns, però ens van acostar al peu de la muntanya. Era de nit, no va ser fàcil pujar fins al refugi perquè no es veia res i ens il·luminàvem amb la llanterna de dos mòbils. La J. deia que era com entrar a la dimensió del tacte.

Va ser curiós despertar i descobrir un érem. La llum era verda perquè passava a través de moltes fulles. Al refugi, que de fet era una cova, algú hi havia deixat matalassos, palets, alguns estris per cuinar.. fins i tot hi havia una taula i dues cadires. Diuen que un home hi va estar vivint durant cinc anys.

Montserrat és una muntanya molt estranya, abans estava enterrada sota el mar i poc a poc es van anar formant muntanyes de conglomerats de diversos materials. Les pedres són suaus i rodones de l'erosió de l'aigua. Però d'això en fa molt de temps.

A la nit les tres vam pujar sobre una d'aquestes muntanyes de conglomerat. Al fons, lluny, es veia algun poble o carretera. Recordo sentir-me com si els estigués espiant, mirant-los des del dins del bosc. Des d'un punt on era impossible que ens veiessin observavem com es movien els puntets de llum a tota velocitat.

Mentre ens ho miràvem dos ocells es perseguien i feien sorolls estranys i se sentia el soroll de les pedres que les cabres tiraven al caminar. Segurament una d'aquelles pedres rodones i suaus que el mar va erosionar poc a poc fa molt de temps.

41°24'46.1"N 2°04'34.4"E

Un dia el S. i l' A. van venir al parxís. Els vaig estar explicant més ho menys amb què estava treballant, que volia anar a la muntanya i que volia agafar-ne terra.

–“Anem-hi! Anem-hi demà!”

Vam anar a Collserola, era un dijous per la tarda. Em va explicar com funcionaven els motors dels cotxes. A mi mai m'havia interessat com funcionen els cotxes però aquell dia sí, suposo que per això ho vaig entendre. Vam intentar perdre'ns però sempre trobàvem camins. Vam estar molta estona colant terra, estàvem molt il·lusionats perquè era molt vermella. Quan vam tornar no semblava dijous.

41°58'12.9"N 1°35'36.8"E

Els vaig explicar el que estava fent i em van dir que també volien aprendre a fer fang, d'aquell que es veu a les botigues. Tenen entre 14 i 17 anys, estàvem tots a una casa gran al mig del camp per passar quatre dies per vacances de Setmana Santa.

Vam anar a investigar pel boscos del voltant per trobar una terra suficientment argilosa per poder-ne fer. Vam estar tres dies fent tot el procés, i de tant en tant l'anaven a mirar per veure com de terra anava passant a una pasta apte per modelar. Quan vam acabar em van preguntar que quants maons en podria treure de tot allò, i vaig contestar que segurament uns dos o tres.

-“Tot això per dos o tres maons?”- No vaig saber com explicar que de fet en aquell moment el maó final no tenia gaire importància.

41°36'15.3"N 1°16'57.0"E

Vilagrasseta és un poble molt petit de la Segarra. Fa aproximadament uns 50 metres de punta a punta del poble i com a màxim hi viuen tres famílies. El meu avi va néixer allà. No hi havia res, només camps de conreu al voltant, ni un simple bar no es podria mantenir en aquell poble. El meu germà i jo érem els únics nens del poble i ens avorriem. Molt.

Ens acabàvem inventant jocs que duraven hores: com xutar una pilota per una rampa, tirar pedres a unes plantes estranyes que explotaven, jugar al “gall, gallina o pollet” amb groselles, perseguir gats... de vegades ens demanaven que ajudéssim a l’hort, a treure males herbes. Ho vaig acabar detestant i a la que vaig poder demanava quedar-me a Barcelona.

Però ara la casa del costat l’han remodelat i l’han convertit en un punt de turisme rural. El que abans era una parcel·la amb males herbes ara sembla un parc recreatiu amb hamaques, porteries de futbol, barbacoa...

Hi ha molts nens/es que es passen el dia jugant allà o amb motos de motocròs.

Jo me'ls mirava i no sabia què opinar. Amb certa superioritat pensava que segurament no coneixien el joc “gall, gallina o pollet” mentre desitjava haver tingut tot allò jo també. El meu poble havia quedat enrere i jo ara només podia trobar-lo a faltar mentre observava, com si m'hi hagués infiltrat.

41°22'50.6"N 1°55'00.2"E

Vam anar-hi amb la J. un dimarts a la nit. Volíem agafar l'últim bus per dormir a la muntanya i poder escalar el matí següent només despertar-nos, sense haver de fer encara el trajecte fins allà.

Seguint un caminet vam arribar de sobte al peu de la roca i allà mateix vam estirar els aïllants, era de nit. No hi havia, òbviament, ningú. La muntanya no estava molt allunyada i es veien les llums de la ciutat.

Després de sopar la J. em va dir que s'havia inventat un conte. Hi sortien cabres i bruixes i uns habitants d'un poble que no se'n refiaven. El final no la convenia i vam estar especulant finals alternatius.

Les bruixes devien ser bones, havien d'ajudar als habitants del poble a cuidar les cabres que feien llet i formatge. O potser no, potser eren capitalistes i aprofitaven el seu avantatge per aconseguir el monopoli del formatge.

Potser havien fet un viatge en autobús per repartir la seva poció màgica. I, diuen, potser encara hi ha alguna d'aquelles cabres que corre per Vallirana...

